

Οδυσσέας Ελύτης

Η Ζωή του

Το πραγματικό του όνομα είναι **Οδυσσέας Αλεπουδέλης**.

Ανήκει στη **γενιά του 1930** και η συμβολή του στην ανανέωση της ελληνικής ποίησης υπήρξε σημαντική.

Γεννήθηκε στο Ηράκλειο της Κρήτης αλλά κατάγεται από τη Λέσβο.

Το 1914 η οικογένειά του εγκαταστάθηκε στην Αθήνα όπου και τελείωσε το Γυμνάσιο.

Το 1930, άνκαι μπήκε στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, ανακάλυψε ότι η μεγάλη του αγάπη ήταν η ποίηση.

Στην ποίηση πρωτοεμφανίστηκε το 1935 στο περιοδικό « Τα Νέα Γράμματα» με το ψευδώνυμο Ελύτης.

Η Ζωή του

Κατά τη διάρκεια του 1940-1941 πολέμησε στο Αλβανικό Μέτωπο. Από τις τυραννικές εμπειρίες του πολέμου γεννήθηκαν τα ποιητικά του έργα : «Άσμα ηρωικό και πένθιμο για το χαμένο ανθυπολοχαγό της Αλβανίας», «Η καλοσύνη στις Λυκοποσιές», «Αλβανιάδα», « το Άξιον Εστί», «Έξι και μία τύψεις για τον ουρανό».

Τιμήθηκε με το Βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας το 1979.

Πέθανε στις 18 Μαρτίου του 1996 από ανακοπή καρδιάς, στην Αθήνα.

Τα χαρακτηριστικά της ποίησής του

Επηρεάστηκε από **τον Υπερρεαλισμό**,
τον οποίο ενστερνίστηκε με το δικό του τρόπο.

Προσάρμοσε τον υπερρεαλισμό στο ελληνικό φως, στο ελληνικό τοπίο.
Δεν υπήρξε ποτέ ένας καθαρός υπερρεαλιστής.

Ο ήλιος και το **φως** διαδραματίζουν κεντρικό ρόλο στην ποίησή του.
Υμνεί την ομορφιά της ελληνικής φύσης.

Η ποίησή του έχει φόντο την ελληνική παράδοση
και μ' αυτή περιγράφει με δυναμισμό τον αγώνα
του σύγχρονου ανθρώπου για την ελευθερία και για δημιουργία.

Κεντρικό ρόλο επίσης διαδραματίζει το **Αιγαίο**.

Είναι γνωστός και ως «Ο ποιητής του Αιγαίου».

Στην ποίησή του κυριαρχεί μια **βαθιά αίσθηση της ζωής**, του έρωτα,
της ομορφιάς, της ξεγνοιασιάς, της υγείας
και του νεανικού σφρίγγους.

Η γλώσσα του συναισθηματικά φορτισμένη δημοτική,
που την πλουτίζει με λέξεις από όλες τις περιόδους
της ανάπτυξης της ελληνικής γλώσσας
και με λέξεις που έχει δημιουργήσει ο ίδιος.

#Δομή του Έργου

Α. Γένεσις

Αποτελείται από 7 ύμνους, στους οποίους περιγράφεται η δημιουργία του κόσμου και ταυτόχρονα η δημιουργία του ελληνικού κόσμου.

Ειδικότερα περιγράφεται η δημιουργία του Αιγαίου με τα νησιά του καθώς και όλης της ελληνικής γης με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της.

Επιπλέον παρουσιάζεται η γέννηση του ποιητή.

Έτσι ο ποιητής ταυτίζεται με το Έθνος.

Β. Τα Πάθη

Αποτελείται από 18 ψαλμούς, 6 αναγνώσματα και 12 άσματα. Ο Ελύτης αναφέρεται στα θέματα ελευθερίας και γλώσσας.

Εκφράζει την εποποιΐα του ελληνικού λαού ως στρατιώτης αλλά και ως άνθρωπος.

Η συγκεκριμένη ιστορική στιγμή είναι ο πόλεμος στην Αλβανία, η Νίκη, η Κατοχή και η Απελευθέρωση.

Γ. Δοξαστικόν

Είναι ένας ύμνος δοξαστικός στον κόσμο, στα απλά καθημερινά πράγματα. Μέσα από αυτόν προβάλλεται ένα αισιόδοξο μήνυμα του ποιητή για ένα μέλλον καλύτερο όχι μόνο για την Ελλάδα αλλά και για όλη την ανθρωπότητα.

Η ελληνικότητα του "Άξιον Εστί"

Ως προς το περιεχόμενο

υμνεί και δοξάζει οτιδήποτε ελληνικό, προβάλλει τις αξίες του ελληνικού πολιτισμού και αναφέρεται στην περιπέτεια του ελληνικού λαού στα χρόνια του ελληνοϊταλικού πολέμου και της Κατοχής.

Ως προς τη μορφή

α) απηχεί τη διάρθρωση της Θείας Λειτουργίας. Όπως η θεία Λειτουργία περιέχει Δοξολογία για τη γέννηση του Χριστού, θρήνο για τα Πάθη του και αναστάσιμο ύμνο για την Ανάστασή του, έτσι και το Άξιον Εστί αναφέρεται στη γέννηση του ελληνικού Έθνους, στα πάθη και την ανάστασή του.

β) Επίσης, όπως στη θεία Λειτουργία έχουμε τα Αναγνώσματα (προφητείες, αποστολικές και ευαγγελικές περικοπές), τους Ύμνους και τα Άσματα, το ίδιο σχήμα ακολουθείται και εδώ.

ΣΥΣΧΕΤΙΣΜΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ως προς τη δραματική αντίληψη της σύνθεσης υπάρχει. Υπάρχει ο πρόλογος δηλ. Η Γένεσις, τα επεισόδια δηλ. τα Αναγνώσματα, υπάρχουν τα στάσιμα, δηλ. τα άσματα, η μονωδία ή ο κομμός δηλ. οι Ύαλμοι και η λυρική έξοδος δηλ. το Δοξαστικόν.

Ψαλμός Β

Από την ενότητα «ΤΑ ΠΑΘΗ»

Τη γηύνουσα
μου έδωσαν ερηνική

Τη γλώσσα μου έδωσαν ελληνική.
το σπίτι φτωχικό στις αμμουδιές του Όμηρου.
Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου στις αμμουδιές του Όμηρου.
Εκεί σπάροι και πέρκες
ανεμόδαρτα ρήματα
ρεύματα πράσινα μες στα γαλάζια
όσα είδα στα σπλάχνα μου ν' ανάβουνε
σφουγγάρια, μέδουσες
με τα πρώτα λόγια των Σειρήνων
όστρακα ρόδινα με τα πρώτα μαύρα ρίγη.
Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου, με τα πρώτα μαύρα ρίγη.

Εκεί ρόδια, κυδώνια

θεοί μελαχρινοί, θείοι κι εξάδελφοι

το λάδι αδειάζοντας μες στα πελώρια κιούπια·

και πνοές από τη ρεματιά ευωδιάζοντας

λυγαριά και σχίνο

σπάρτο και πιπερόριζα

με τα πρώτα πιπίσματα των σπίνων

ψαλμωδίες γλυκές με τα πρώτα πρώτα Δόξα Σοι.

Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου, με τα πρώτα πρώτα Δόξα Σοι!

Εκεί δάφνες και βάγια
θυμιατό και λιβάνισμα
τις πάλες ευλογώντας και τα καριοφίλια.
Στο χώμα το στρωμένο με τ' αμπελομάντιλα
κνίσεις, τσουγκρίσματα
και Χριστός Ανέστη
με τα πρώτα σμπάρα των Ελλήνων.
Αγάπες μυστικές με τα πρώτα λόγια του Ύμνου.
Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου, με τα πρώτα λόγια του Ύμνου!

Ερμηνεία – Ανάλυση

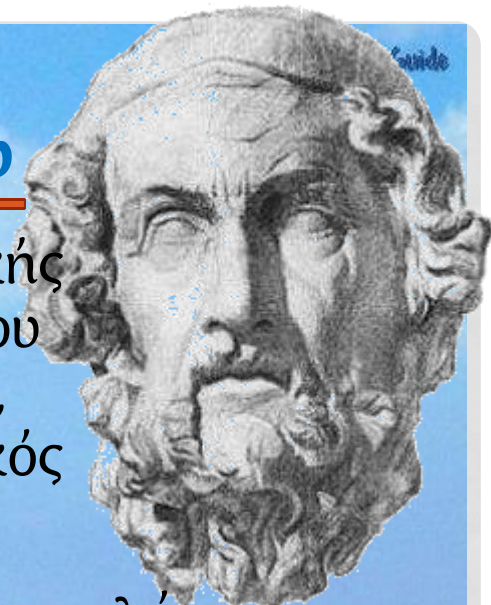
Τη γλώσσα μου έδωσαν ελληνική

Ο ποιητής δηλώνει με **περηφάνια** την **ελληνική** του **ιθαγένεια**.

Η **μητρική** του γλώσσα είναι η ελληνική,
που του την **κληροδότησαν** οι γονείς του
σαν κάτι πολύτιμο κι **αυτή καθορίζει** την **ταυτότητά** του.

Το σπίτι φτωχικό στις αμμουδιές του Ομήρου

↓

Η Ελλάδα ήταν
πάντα μια χώρα
φτωχική,
αγροτική

→ η ομορφιά της φτωχικής
πατρίδας, η μαγεία του
μεσογειακού τοπίου,
όπου άνθισε ο ελληνικός
πολιτισμός

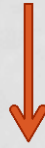
→ η πρώτη αρχή, οι ρίζες της γλώσσας μας
και η πίστη του ποιητή στην αδιαίρετη
ελληνική γλώσσα, που ξεκινά από τον
Όμηρο και φτάνει ως τις μέρες μας

→ ο αρχηγέτης των ποιητών, ο Όμηρος, που
κάνει τη γλώσσα οπλο του ποιητή και
ταυτόχρονα γίνεται δάσκαλος της γλώσσας

→ ο μεγάλος ελληνικός κόσμος της Ιωνίας
και των νησιών, που φιλονικούσαν
για την καταγωγή του Ομήρου

→ η βαθύτατη σχέση των Ελλήνων με τη θάλασσα

Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου στις αμμουδιές του Ομήρου

Ο αέναος και επώδυνος αγώνας του ποιητή
για την κατάκτηση της ελληνικής γλώσσας
που έχει μια τόσο μακρά ιστορία, που είναι τόσο πλούσια
αλλά η ευθύνη που έχει ως λογοτέχνης
να τη διατηρήσει γνήσια και να την εμπλουτίσει.

Οι δύο θεμελιώδεις αξίες στην ποίηση του Ελύτη.
Η Ελληνική Γλώσσα και η Ελληνική Φύση

HELLAS

1996

*Μήγαρις πῶς ἔχω
ἄλλο τὶ σιὸ νοῦ μου
πάρεξ ἐλευθερία
καὶ γλώσσα;*

Δ. ΣΟΛΩΜΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ 350

Εκεί σπάροι και πέρκες
ανεμόδαρτα ρήματα
ρεύματα πράσινα μες στα γαλάζια
όσα είδα στα σπλάχνα μου ν' ανάβουνε
σφουγγάρια, μέδουσες
με τα πρώτα λόγια των Σειρήνων
όστρακα ρόδινα με τα πρώτα μαύρα ρίγη.
Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου με τα πρώτα μαύρα ρίγη.

Με το «εκεί»
το Π.Υ. σηματοδοτεί
το πέραςμα σε μια
διαφορετική εποχή
της ελληνικής
γλώσσας

Το Π.Υ. καταδύεται
στη θάλασσα.
Τι βλέπει;

Ο όμορφος θαλάσσιος κόσμος της ποίησης του Ομήρου,
που πρόσφερε αισθητική αγωγή
και επηρέασε τον ποιητή.

Εκεί σπάροι και πέρκες
ανεμόδαρτα ρήματα
ρεύματα πράσινα μες στα γαλάζια
όσα είδα στα σπλάχνα μου ν' ανάβουνε
σφουγγάρια, μέδουσες
με τα πρώτα λόγια των Σειρήνων
όστρακα ρόδινα με τα πρώτα μαύρα ρίγη.
Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου με τα πρώτα μαύρα ρίγη.

Χρώματα,
ομορφιά
της ελληνικής φύσης
Εικόνες οπτικές

Συσσώρευση εικόνων που σχετίζονται με το νερό και τη θάλασσα
παρήχηση του ρ ➡ ροή, συνεχής κίνηση του νερού
εξέλιξη της γλώσσας

Ταυτόχρονα το Π.Υ. δηλώνει και τις παρηχήσεις του Ομήρου
➡ σπάροι, πέρκες, ρεύματα, γαλάζια, σφουγγάρια, μέδουσες, όστρακα,
ανεμόδαρτα ρήματα (λέξεις που θυμίζουν τρικυμίες και θαλασσινούς ανέμους), Σειρήνες.

Διάχυτος ερωτισμός με τη σκηνή αποκάλυψης του βυθού

Όλες αυτές οι λέξεις και οι εικόνες
είναι τα **κύτταρα της ποίησης του Ελύτη**,
που έρχονται να οικοδομήσουν μια γλώσσα, την **ελληνική**.

Η μαγεία της ελληνικής φύσης διευρύνει τους πνευματικούς
ορίζοντες και **εμπλουτίζει τη γλώσσα**.

Αυτές οι λέξεις και εικόνες είναι **ομηρικές**,
είναι όμως και **δικά του βιώματα** από τον θαλασσινό κόσμο
της νησιωτικής Ελλάδας, όπου γεννήθηκε και έζησε ο Ελύτης
(Κρήτη, νησιά του Αιγαίου).

Αυτό εξάλλου το φανερώνουν και οι φράσεις
«όσα είδα στα σπλάχνα μου ν' ανάβουνε... με τα πρώτα μαύρα ρίγη».

Ακόμα...

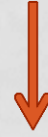
**Οι Σειρήνες,
σύμβολο ακατανίκητης έλξης,
μας θυμίζουν
τον Όμηρο και τον Οδυσσέα.**

**Όπως οι Σειρήνες
ήταν μαγευτικές,
έτσι και η ελληνική γλώσσα
είναι μαγευτική,
σαγηνευτική, πανέμορφη.**

Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου με τα πρώτα μαύρα ρίγη

Δηλώνει την **παιδική, νηπιακή** φάση της γλώσσας
αλλά ταυτόχρονα και τις **πρώτες συγκινήσεις**
και τους **παιδικούς φόβους** του ποιητή,
το ανατρίχιασμα του φόβου και της δυσκολίας του παιδιού
να κατακτήσει τη γλώσσα.

Ο στίχος επαναλαμβάνεται για να
τονίσει εδώ την ερωτική σχέση του Π.Υ. με τη γλώσσα.

Εκεί ρόδια, κυδώνια
θεοί μελαχρινοί, θείοι κι εξάδελφοι
το λάδι αδειάζοντας μες στα πελώρια κιούπια·
και πνοές από τη ρεματιά ευωδιάζοντας
λυγαριά και σχίνο
σπάρτο και πιπερόριζα
με τα πρώτα πιπίσματα των σπίνων
ψαλμωδίες γλυκές με τα πρώτα πρώτα Δόξα Σοι.
Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου, με τα πρώτα πρώτα Δόξα Σοι

Ασύνδετες και συνειρμικές εικόνες

Ο ποιητής ξετυλίγει τις εμπειρίες του
από την παιδική του ηλικία στην Κρήτη

ρόδια, κυδώνια, λάδι (γεωργικά προϊόντα της Κρήτης),
πνοές, σχίνο, σπάρτο, πιπερόριζα (αρωματικοί θάμνοι), σπίνι (πουλιά)...

Η ανάδυση ξεκινάει...

ρόδια, κυδώνια

γονιμότητα ευφορία

καλοτυχία

Στο ποίημα ο Ελύτης

ενεργοποιεί όλες τις αισθήσεις μας

προκειμένου να κατανοήσουμε την πολυσημία,

τη διαχρονικότητα της ελληνικής γλώσσας

... θεοί μελαχρινοί, θείοι κι εξάδελφοι...

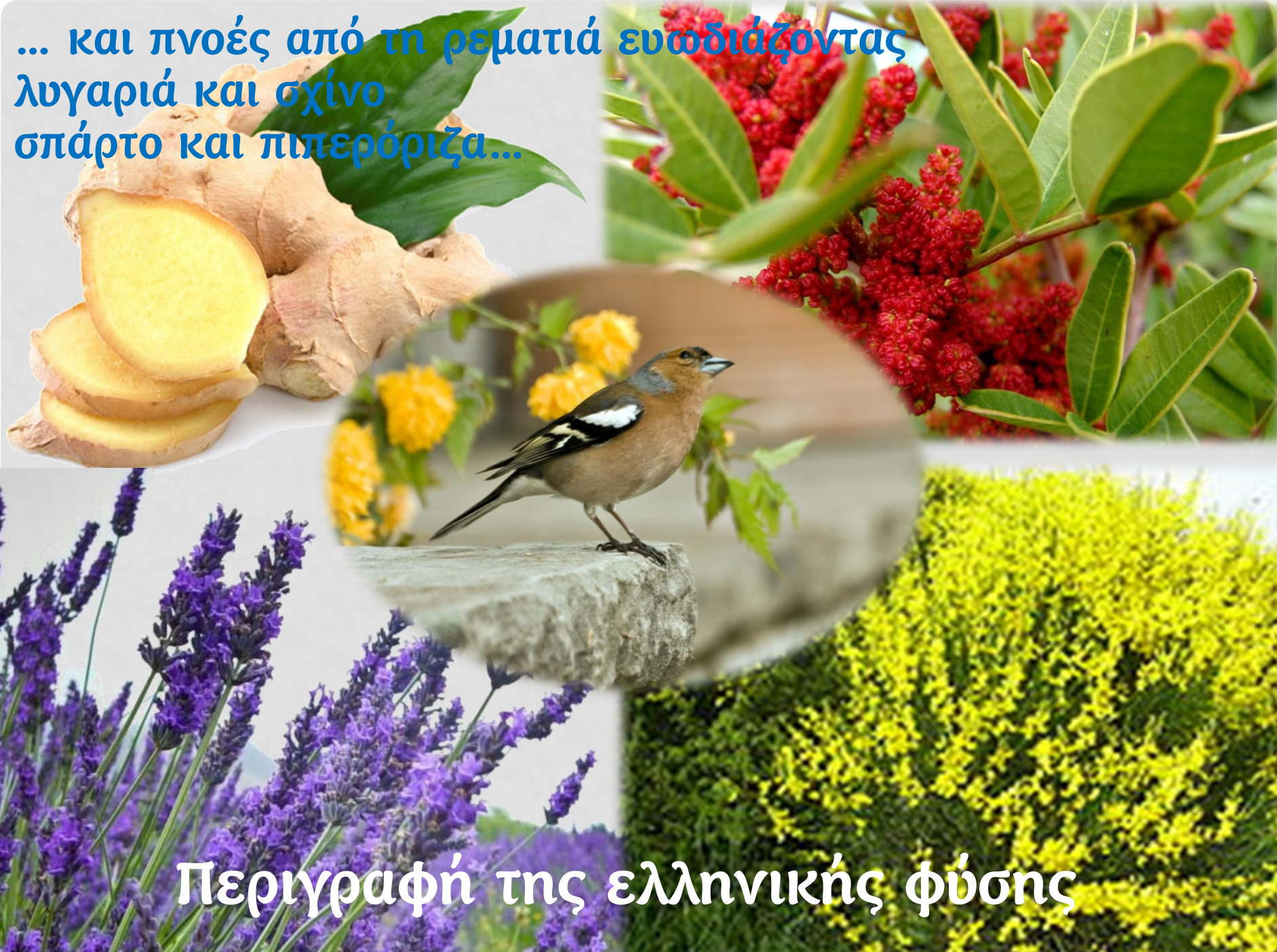
Από μελανόμορφα αγγεία με τους θεούς σε μαύρο χρώμα

Οι θεοί των Ελλήνων δεν είναι κάτι μακρινό και ξένο, είναι συγγενείς στενοί. Με το στίχο αυτό ο Ελύτης δηλώνει την οικειότητα του ελληνικού λαού προς την αρχαία θρησκεία και μυθολογία

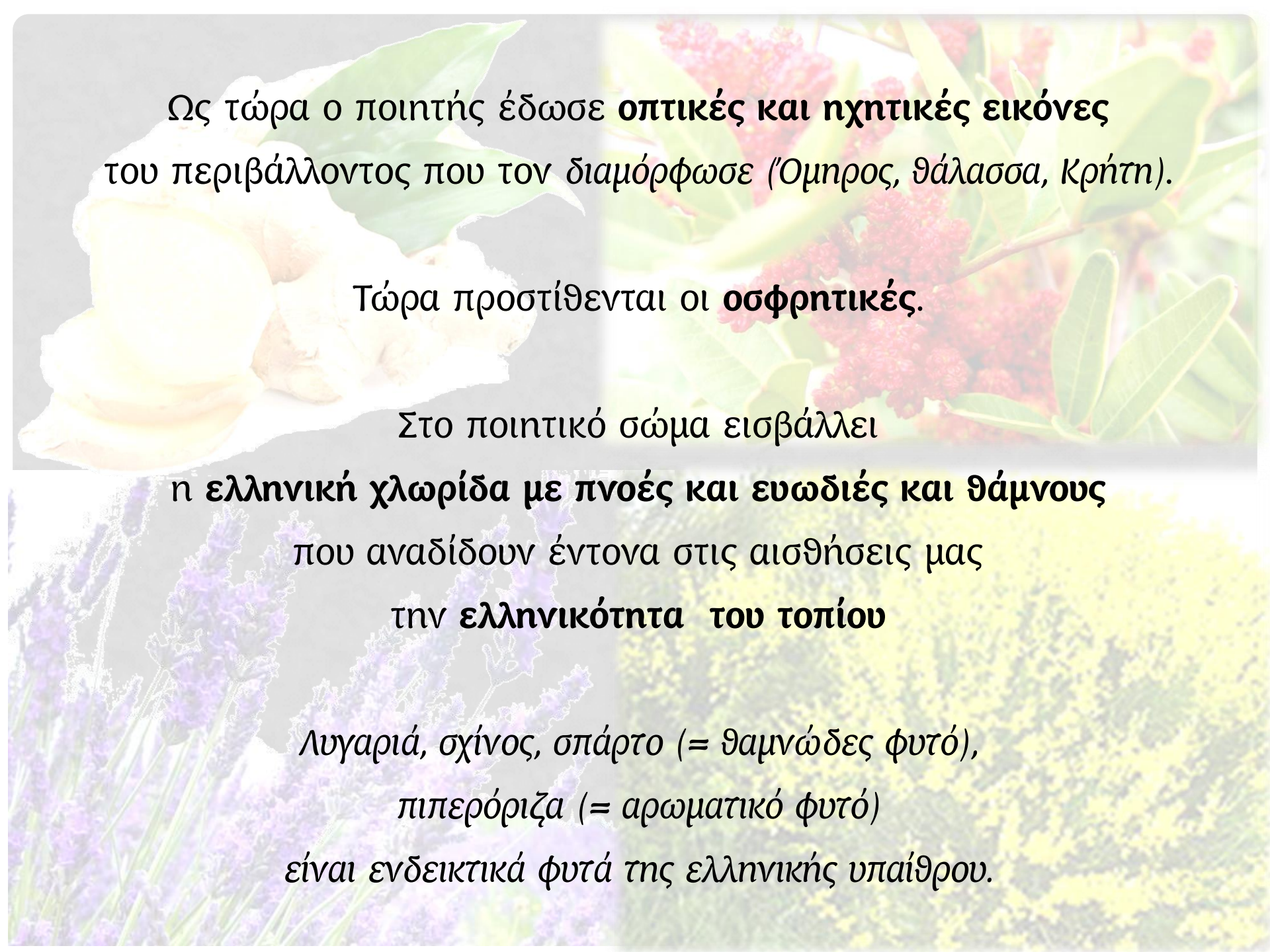
... το λάδι αδειάζοντας μες στα πελώρια... κιούπια

... και πνοές από τη ρεματιά ευωδιάζοντας
λυγαριά και σχίνο
σπάρτο και πιπερόριζα...

Περιγραφή της ελληνικής φύσης

Ως τώρα ο ποιητής έδωσε **οπτικές και ηχητικές εικόνες**
του περιβάλλοντος που τον διαμόρφωσε (Όμηρος, Θάλασσα, Κρήτη).

Τώρα προστίθενται οι **οσφρητικές**.

Στο ποιητικό σώμα εισβάλλει
η **ελληνική χλωρίδα με πνοές και ευωδιές και θάμνους**
που αναδίδουν έντονα στις αισθήσεις μας
την **ελληνικότητα του τοπίου**

Λυγαριά, σχίνος, σπάρτο (= θαμνώδες φυτό),
πιπερόριζα (= αρωματικό φυτό)
είναι ενδεικτικά φυτά της ελληνικής υπαίθρου.

Προσέζτε...

... σπάρτο και πιπερόριζα
με τα πρώτα πιπίσματα των σπίνων
ψαλμωδίες γλυκές με τα πρώτα πρώτα Δόξα Σοι.

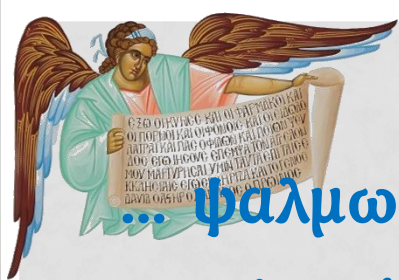
Η παρήχηση του π είναι χαρακτηριστική

Η ελληνική γλώσσα «αντιγράφει»
τους ήχους και τη μορφή του ελληνικού τοπίου

π = λιτό ελληνικό σπίτι.

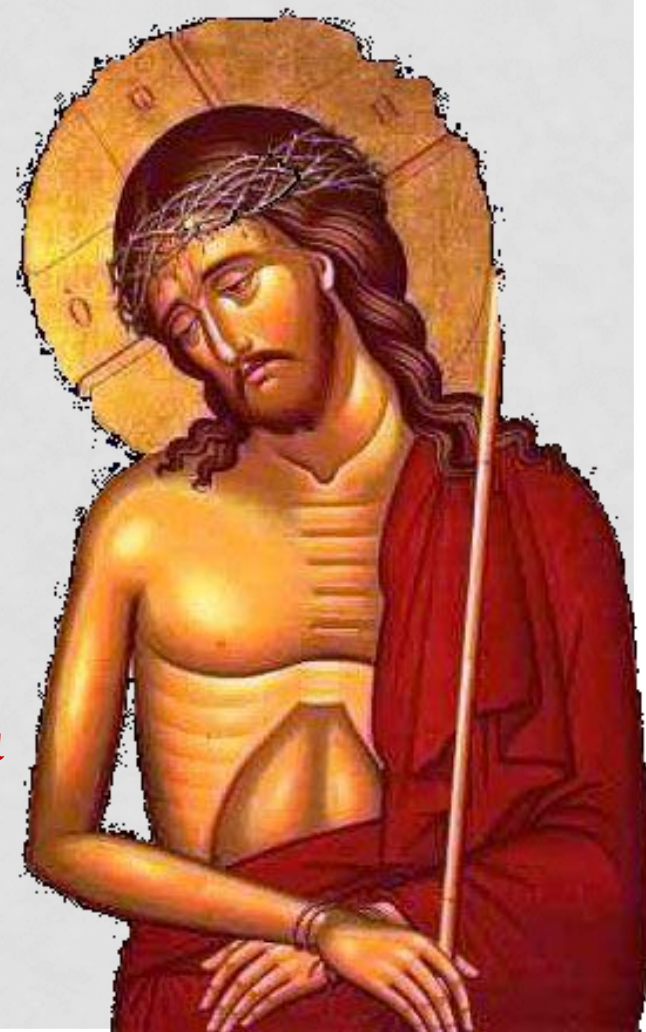

... ψαλμωδίες γλυκές με τα πρώτα πρώτα Δόξα Σοι.

Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου, με τα πρώτα πρώτα Δόξα Σοι

Η βυζαντινή μουσική κληρονομιά
και η εκκλησιαστική υμνογραφία
εμπλουτίζουν την ελληνική γλώσσα

Αξιοθαύμαστος ο τρόπος με τον οποίο
ο ποιητής δένει τις δυο εικόνες, τις δυο επιδράσεις
τη φύση με τα κελαηδήματα των πουλιών από τη μια
και τη βυζαντινή μελωδία από την άλλη).

Η **αδιάσπαστη συνέχεια** της ελληνικής γλώσσας
δίνεται μέσα από το **ιστορικό παρελθόν** του ελληνισμού.

Ο αφηγητής με εξαιρετική **εικονοπλασία**
«πέρασε» από τα **αρχαϊκά** χρόνια στη **βυζαντινή** εποχή και
συγκεκριμένα στη βυζαντινή **υμνογραφία**.

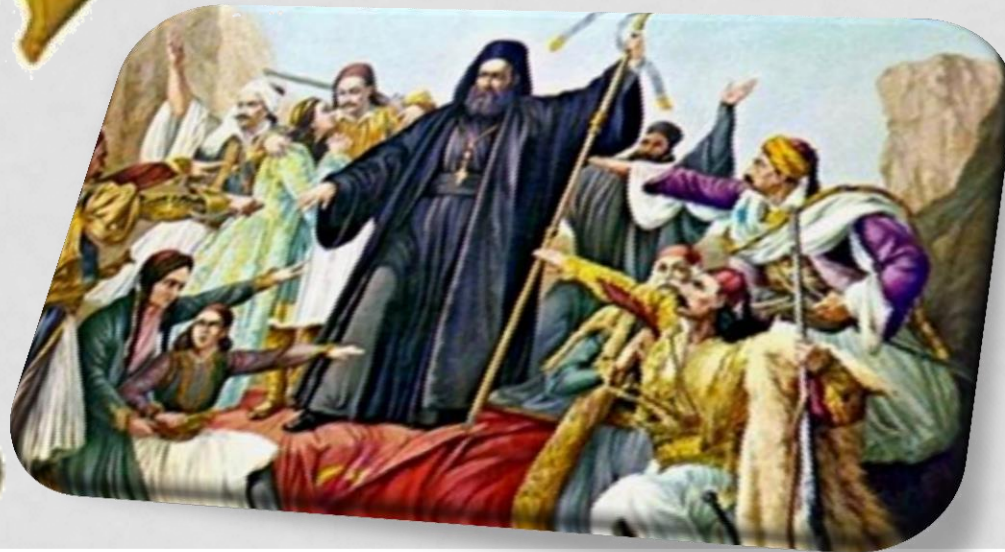
Η **ελληνική γλώσσα** απέδωσε **αριστοτεχνικά**
τη **σχέση** του Έλληνα με τον **θεό** του.

Ο ποιητής εκτός από τη γλώσσα του

Τη γλώσσα μου έδωσαν ελληνική...

Δηλώνει με περηφάνια και την ορθόδοξη πίστη του

Εκεί δάφνες και βάγια
θυμιατό και λιβάνισμα
τις πάλες ευλογώντας και τα καριοφύλια.

Η τρίτη φάση της παράδοσης
και της γλωσσικής δημιουργίας.

Η μαχόμενη ζωντανή Ορθοδοξία,

με το **κορυφαίο γεγονός του Χριστιανισμού, την Ανάσταση,**

συνάπτεται με την **Ανάσταση του Γένους το 1821**

και οι λέξεις και οι εικόνες απηχούν μνήμες

από **κλέφτικα τραγούδια** και ελληνικά **λαμπριάτικα έθιμα.**

Με φύλλα **δάφνης** στρώνονται οι εκκλησιές την Ανάσταση,

τα **βάγια** (κλαδιά φοινικιάς) υψώνονται Κυριακή των Βαΐων,

οι ιερείς ευλόγησαν τα **καριοφίλια** (ντουφέκια)

της **Επανάστασης του 1821**

Στο χώμα το στρωμένο με τ' αμπελομάντιλα
κνίσες, τσουγκρίσματα
και Χριστός Ανέστη
με τα πρώτα συμπάρα των Ελλήνων

Το **Χριστός Ανέστη**

γιορτάζεται θριαμβευτικά και πανηγυρικά
μέσα στην ανοιξιάτικη φύση, το στολισμένο χώμα
και μέσα σε μυρωδιές (κνίσες, τσουγκρίσματα αυγών).

Οι ντουφεκιές που πέφτουν συνδέουν την Ανάσταση
του Χριστού με την Ανάσταση του Γένους το 1821
αλλά και το νέο ξεσηκωμό των Ελλήνων,
τον ελληνοϊταλικό πόλεμο του 1940.

Γλώσσα και αγώνας για ελευθερία συμπορεύονται

«Μήγαρις έχω άλλο στο νου μου,
πάρεξ ελευθερία και γλώσσα;»

Η έμμεση αναφορά στο έπος του 1940
οδηγεί στην ολοκλήρωση του ψαλμού αυτού
από το «Άξιον Εστί».

Αγάπες μυστικές με τα πρώτα λόγια του Ύμνου.
Μονάχη έγνοια η γλώσσα μου, με τα πρώτα λόγια του Ύμνου!

το ενδόμυχο πάθος των Ελλήνων για την ελευθερία

Εθνικός Ύμνος

η εθνική και αισθητική αγωγή που πρόσφερε
στους Έλληνες και στον ποιητή το έργο αυτό

η αγάπη και ευαισθησία των Ελλήνων
στο ιδανικό της Ελευθερίας

η μαθητεία του ποιητή στη σολωμική ποίηση
και γενικότερα στην πνευματική παράδοση
του νεοελληνισμού και η επίδραση που δέχτηκε.

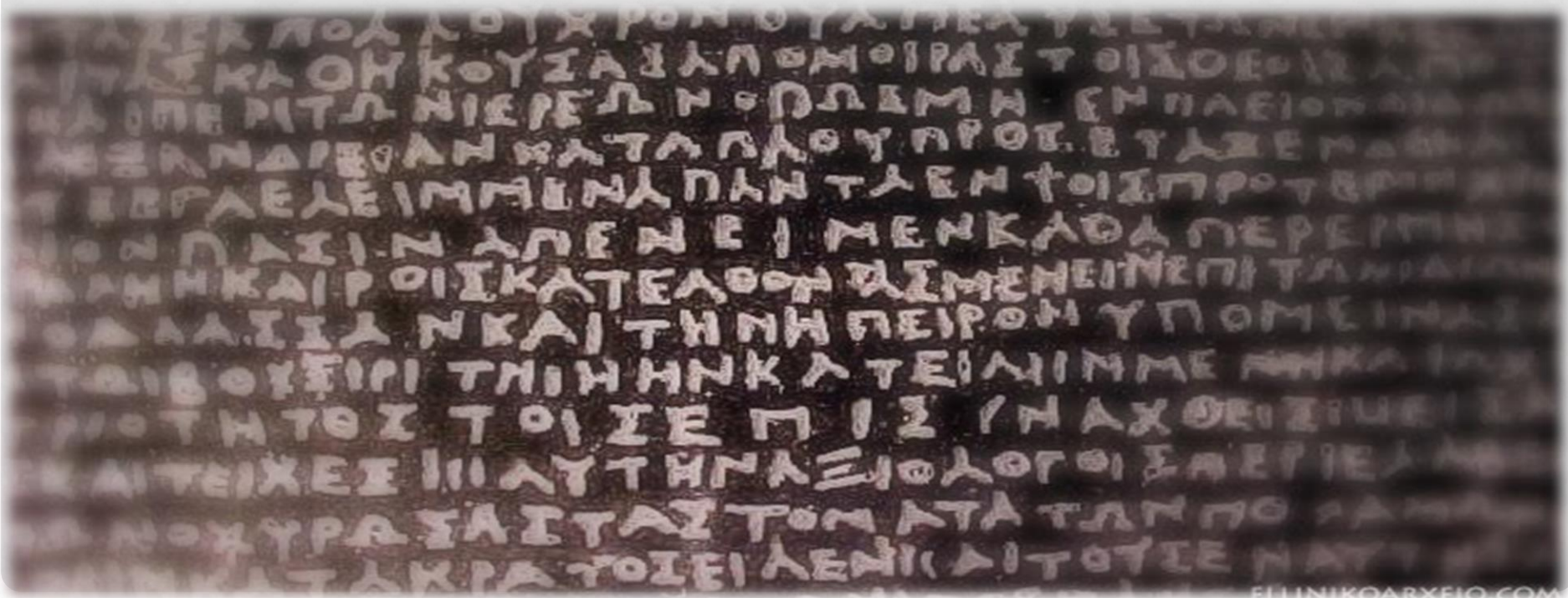

Γενική αποτίμηση του έργου

Κυρίαρχη ιδέα του ποιήματος είναι...

η διάρκεια, η συνέχεια, το αδιαίρετο και αέναο
της ελληνικής γλώσσας

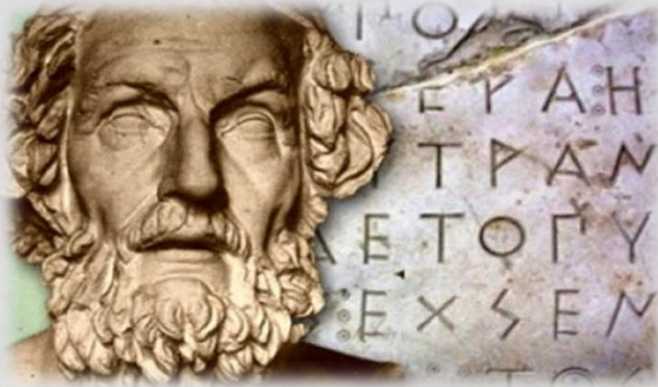

Οι τρεις φάσεις της ενιαίας, αδιαίρετης ελληνικής γλώσσας

αρχαία κληρονομιά

(στις αμμουδιές του Ομήρου-Όμηρος)

Βυζαντινή κληρονομιά

(πρώτα πρώτα Δόξα σοι)

Νεότερη εποχή – παράδοση

(Σολωμός, λόγια του Έθνου-αγώνες για ελευθερία)

Παράγοντες που διαμόρφωσαν την ελληνική γλώσσα

Η πνευματική παράδοση

Όμηρος, Βυζαντινή υμνολογία, Σολωμός

Η ελληνική φύση και ο γεωγραφικός χώρος

Η μυθολογία και η Τέχνη

Η ελληνική ιστορία, οι αγώνες του έθνους για την ελευθερία

Η λαϊκή μας παράδοση

Η εκκλησιαστική μας παράδοση

Οι Στόχοι του ποιητή

Να δείξει...

Τους παράγοντες που διαμόρφωσαν την ελληνική γλώσσα.

**Ότι η ελληνική γλώσσα είναι μία, ενιαία και αδιαίρετη
από τα πανάρχαια χρόνια μέχρι σήμερα.**

**Ότι στ' αχνάρια της πορείας
της ελληνικής γλώσσας και της πολιτιστικής κληρονομιάς
βαδίζει και η ίδια η ιστορία της ελληνικής φυλής.**

**Ότι για τον ποιητή η ελευθερία και η γλώσσα
αποτελούν τη μοναδική έγνοια του
γιατί αποτελούν βασικό συστατικό της εθνικής μας φυσιογνωμίας.**

Εκφραστικά μέσα

Η πληθωρική γλώσσα με λέξεις:

που προέρχονται από όλη τη μακρά διαδρομή της γλώσσας μας
λέξεις που αποδίδουν το ανθρωπογεωγραφικό περιβάλλον της Ελλάδας, τον
κόσμο της θάλασσας, την πολυμορφία του ελληνικού τοπίου, τους αγώνες
των Ελλήνων, το θρησκευτικό στοιχείο κ.α.

Εικόνες οπτικές, ακουστικές, οσφρητικές

Παρήχηση του ρ και του π αλλά και του θ

Επανάληψη

Υπερρεαλιστικά στοιχεία (παράτολμος συνδυασμός εικόνων και λέξεων)

Μεταφορές

Για την ελληνική γλώσσα...

«Είθε η Ελληνική
γλώσσα να γίνει κοινή
όλων των λαών.»
Βολταίρος

Έλληνες ποιητές

Ελάχιστοι μας διαβάζουν,
ελάχιστοι ξέρουν τη γλώσσα μας,
μένουμε αδικαίωτοι και αχειροκρότητοι
σ' αυτή τη μακρινή γωνιά,
όμως αντισταθμίζει που γράφουμε Ελληνικά.

«Ποίηση του Κώστα Μόντη» 1962

random fact #78

**DID YOU KNOW THAT GREEK HAS BEEN SPOKEN
FOR MORE THAN 3,000 YEARS, MAKING IT
ONE OF THE OLDEST LANGUAGES IN EUROPE?**

Ποσειδωνιάται

*Ποσειδωνιάταις τοις εν τω Τυρρηνικῷ κόλπῳ το μεν εξ αρχῆς Ἑλλησιν οὖσιν εκβαρβα-
ρώσθαι Τυρρηνοῖς ἢ Ῥωμαίοις γεγονόσι και την τε φωνήν μεταβεβληκέναι, τα τε πολλά
των επιτηδευμάτων, ἀγειν δε μιαν τινα αυτοῦς των εορτῶν των Ἑλλήνων ἐτι και νυν, εν
η συνιόντες αναμνησκονται των αρχαίων ονομάτων τε και νομίμων, απολοφυράμενοι
προς αλλήλους και δακρύσαντες ἀπέρχονται.*

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

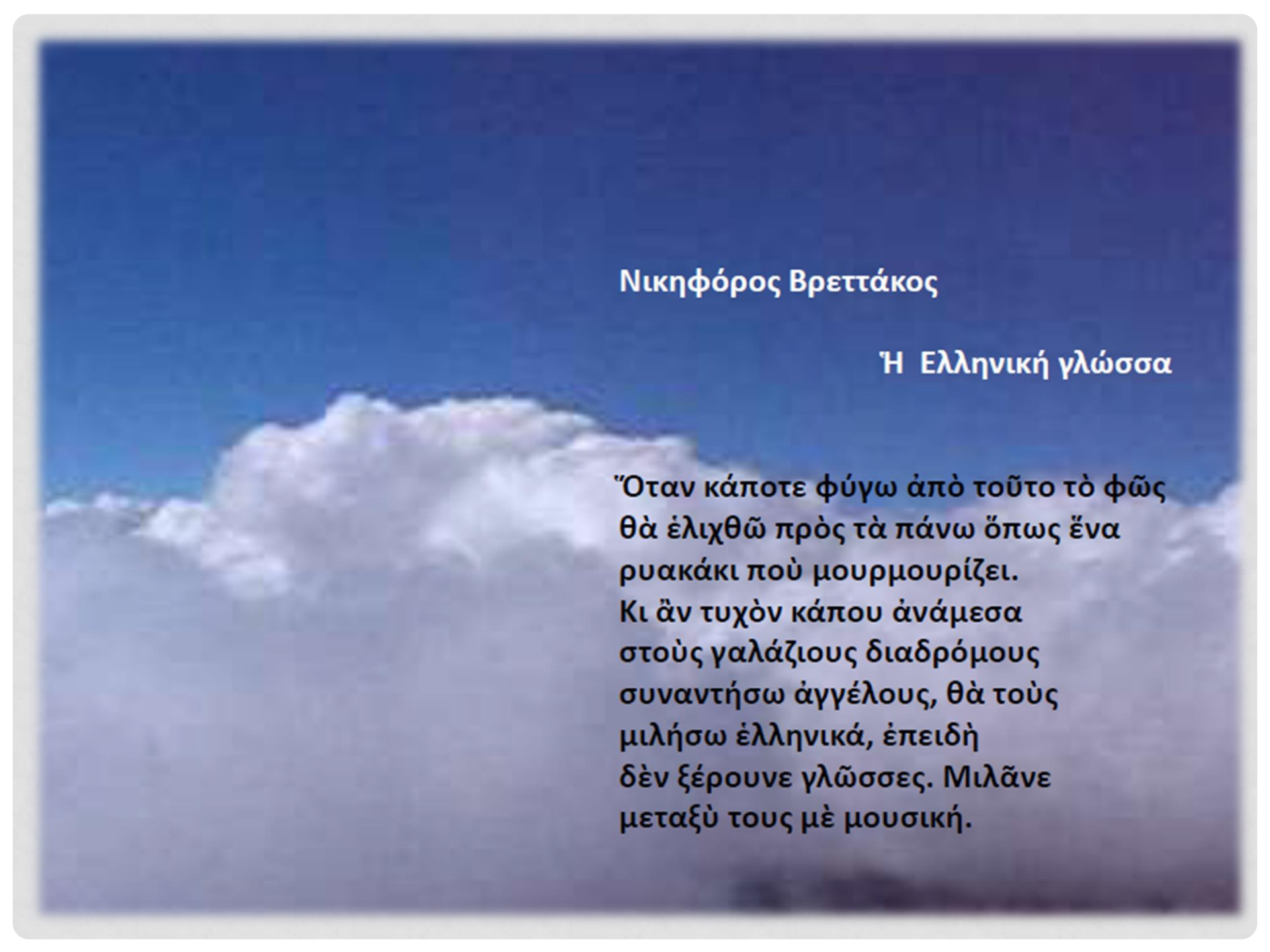
Την γλώσσα την ελληνική οι Ποσειδωνιάται
εξέχασαν τόσους αιῶνας ανακατευμένοι
με Τυρρηνοῦς, και με Λατίνους, κι' ἄλλους ξένους.

Το μόνο που τους ἔμενε προγονικό
ἦταν μια ελληνική γιορτή, με τελετές ωραίες,
με λύρες και με αυλούς, με αγῶνας και στεφάνους.

Κ' εἶχαν συνήθειο προς το τέλος της γιορτῆς
τα παλαιά τους ἔθιμα να διηγούνται,
και τα ελληνικά ονόματα να ξαναλένε,
που μόλις πια τα καταλάμβαναν ολίγοι.
Και πάντα μελαγχολικά τελείων' η γιορτή τους.

Γιατί θυμούνταν που κι' αυτοί ἦσαν Ἕλληνες-
Ιταλιῶται ἕναν καιρό κι' αυτοί·
και τώρα πῶς εξέπεσαν, πῶς ἐγιναν,
να ζουν και να ομιλοῦν βαρβαρικά
βγαλμένοι -ω συμφορά!- απ' τον ελληνισμό.

Κωνσταντῖνος Π. Καβάφης

Νικηφόρος Βρεττάκος

Ἡ Ελληνική γλώσσα

Ὅταν κάποτε φύγω ἀπὸ τοῦτο τὸ φῶς
θὰ ἐλιχθῶ πρὸς τὰ πάνω ὅπως ἓνα
ρυακάκι ποὺ μουρμουρίζει.
Κι ἂν τυχὸν κάπου ἀνάμεσα
στοὺς γαλάζιους διαδρόμους
συναντήσω ἀγγέλους, θὰ τοὺς
μιλήσω ἐλληνικά, ἐπειδὴ
δὲν ξέρουνε γλῶσσες. Μιλᾶνε
μεταξὺ τους μὲ μουσική.

«Στην Ελληνική υπάρχει ένας ίλιγγος λέξεων,
διότι μόνο αυτή εξερεύνησε,
κατέγραψε και ανέλυσε
τις ενδότες διαδικασίες
της ομιλίας και της γλώσσας,
όσο καμία άλλη γλώσσα»

Ζακ Λακαρριέρ
Γάλλος συγγραφέας

«Η Ελληνική έχει ομοιογένεια σαν την Γερμανική,
είναι όμως πιο πλούσια από αυτήν.

Έχει την σαφήνεια της Γαλλικής,
έχει όμως μεγαλύτερη ακριβολογία.

Είναι πιο ευλύγιστη από την Ιταλική
και πολύ πιο αρμονική από την Ισπανική.

Έχει δηλαδή ότι χρειάζεται για να θεωρηθεί
η ωραιότερη γλώσσα της Ευρώπης.»

Κάρολος Φωριέλ
Γάλλος καθηγητής του Πανεπιστημίου της Σορβόνης

«Η γνώση της Ελληνικής
είναι απαραίτητο θεμέλιο
υψηλής πολιτιστικής καλλιέργειας»

*Μαριάννα Μακ Ντόναλντ
καθηγήτρια του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνιας*

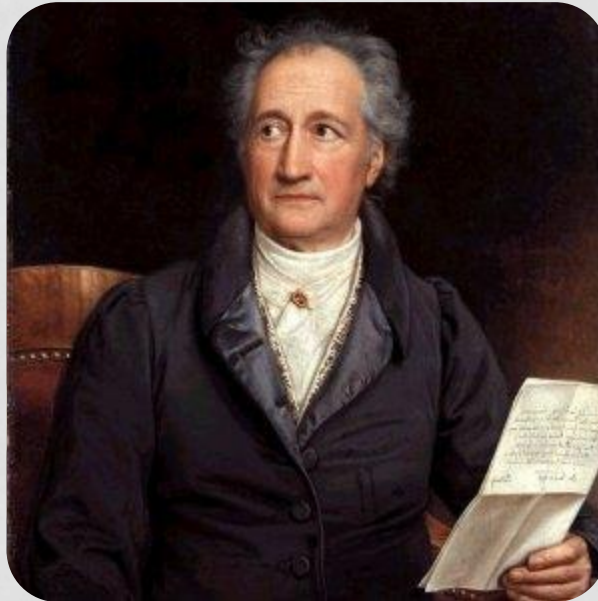
**«Αν το βιολί είναι το τελειότερο μουσικό όργανο,
τότε η Ελληνική γλώσσα
είναι το βιολί του ανθρώπινου στοχασμού»**

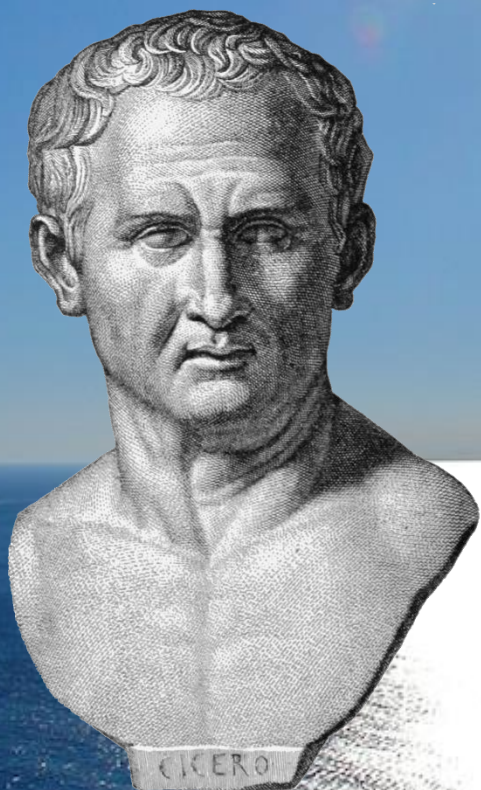
**Έλεν Κέλλερ
τυφλή Αμερικανίδα συγγραφέας**

«Άκουσα στον Άγιο Πέτρο της Ρώμης
το Ευαγγέλιο σε όλες τις γλώσσες.

Η Ελληνική αντήχησε άστρο λαμπερό μέσα στη νύχτα»

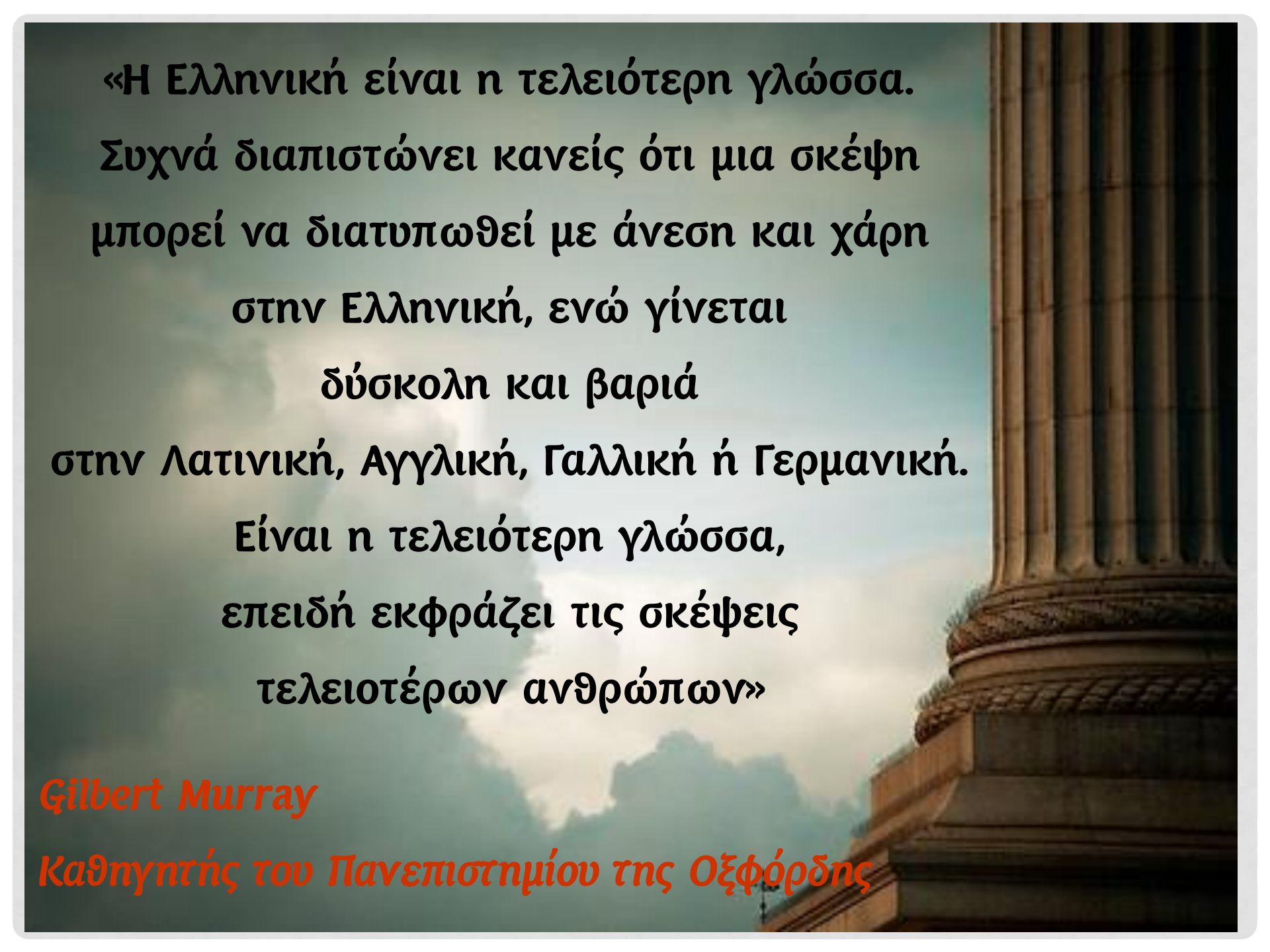
*Ιωάννης Γκαίτε
(Ο μεγαλύτερος ποιητής της Γερμανίας, 1749-1832)*

«Εάν οι θεοί μιλούν, τότε
σίγουρα χρησιμοποιούν τη
γλώσσα των Ελλήνων»

Μάρκος Τίλλιος Κικέρων

Ο επιφανέστερος άνδρας της αρχαίας Ρώμης, 106-43 π.Χ.

«Η Ελληνική είναι η τελειότερη γλώσσα.
Συχνά διαπιστώνει κανείς ότι μια σκέψη
μπορεί να διατυπωθεί με άνεση και χάρη
στην Ελληνική, ενώ γίνεται
δύσκολη και βαριά
στην Λατινική, Αγγλική, Γαλλική ή Γερμανική.
Είναι η τελειότερη γλώσσα,
επειδή εκφράζει τις σκέψεις
τελειοτέρων ανθρώπων»

Gilbert Murray

Καθηγητής του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης

«Η αρχαία Ελληνική γλώσσα πρέπει να γίνει η δεύτερη
γλώσσα όλων των Ευρωπαίων, ειδικά των
καλλιεργημένων ατόμων»

«Απέναντι στην Ελληνική όλες, και επιμένω όλες οι
γλώσσες είναι ανεπαρκείς»

Φρειδερίκος Σαγκρέδο
Βάσκοκς καθηγητής γλωσσολογίας
Πρόεδρος της Ελληνικής Ακαδημίας της Βασκωνίας)

